

2019-02-19 – Meise – 6 km

Plantentuin Meise

[Onze tuin](#) ▾

[Bezoek ons](#) ▾

[Steun ons](#) ▾

[Verhuur](#) ▾

[Wetenschap](#) ▾

Winterparcours

Winterse schoonheid
Plantentuin Meise

[WANDELINGEN](#)

16 jan
–
20 mrt

[Plantentuinticket](#)

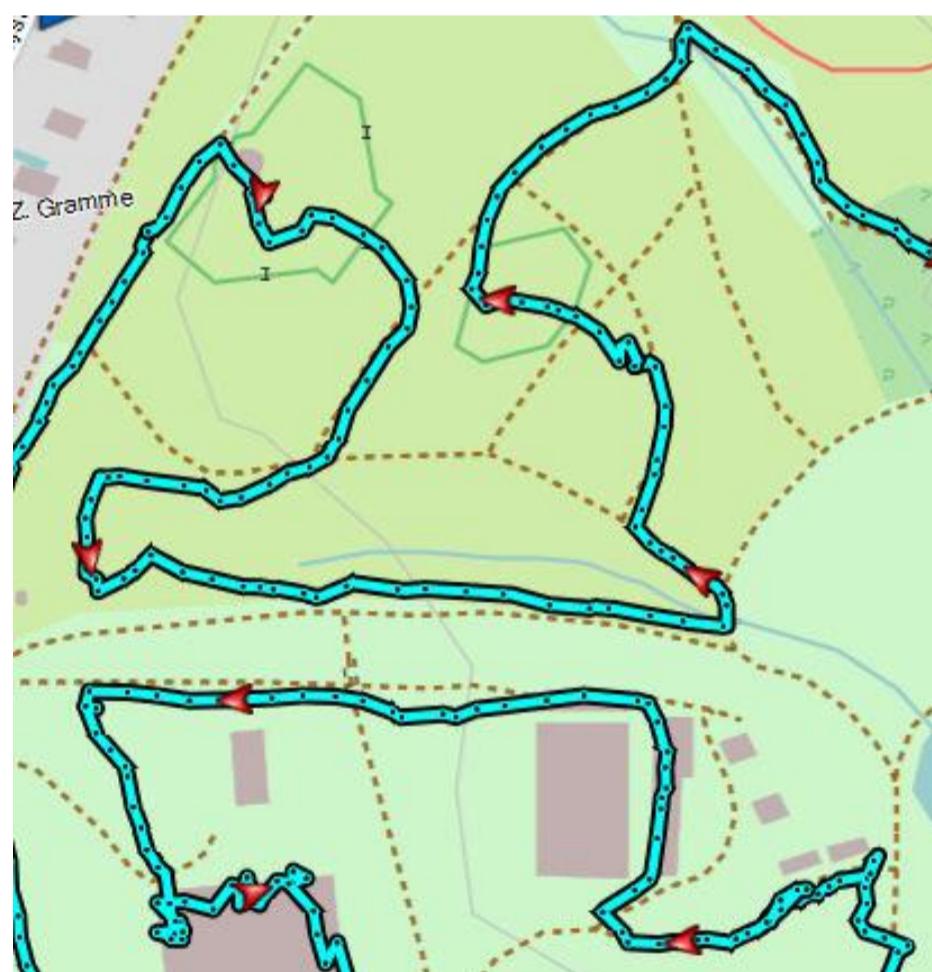
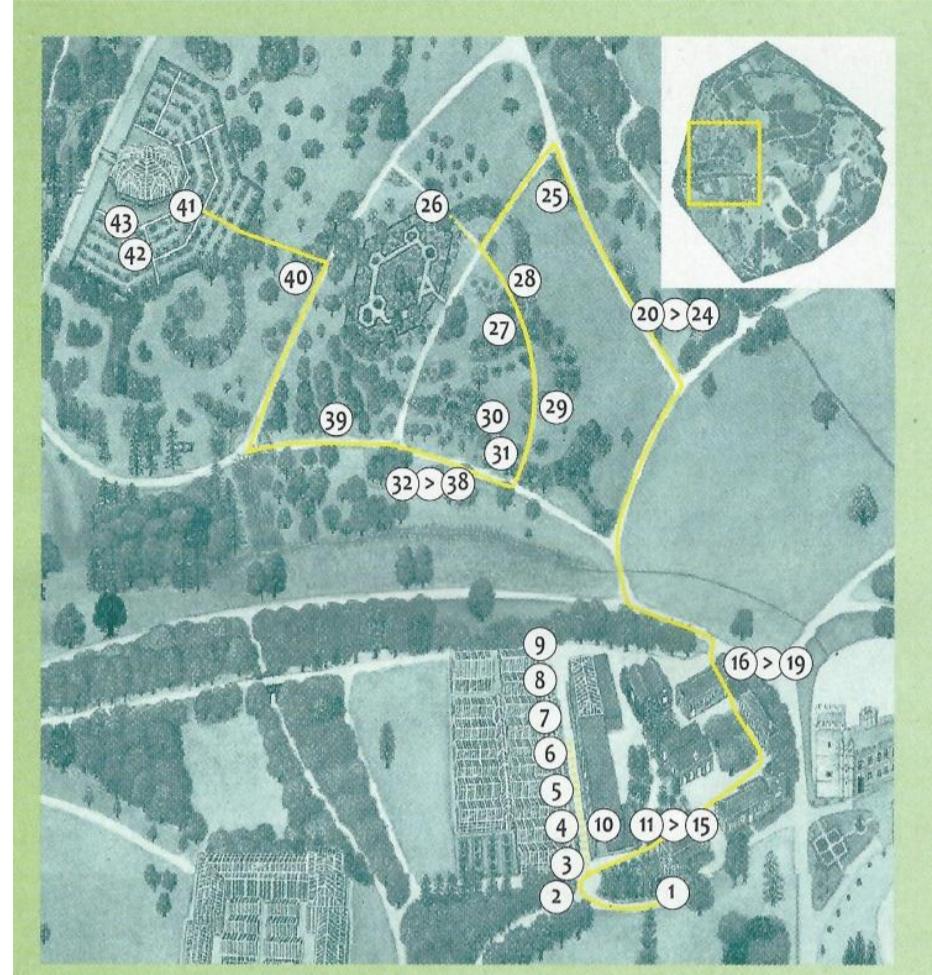
Winter parcours

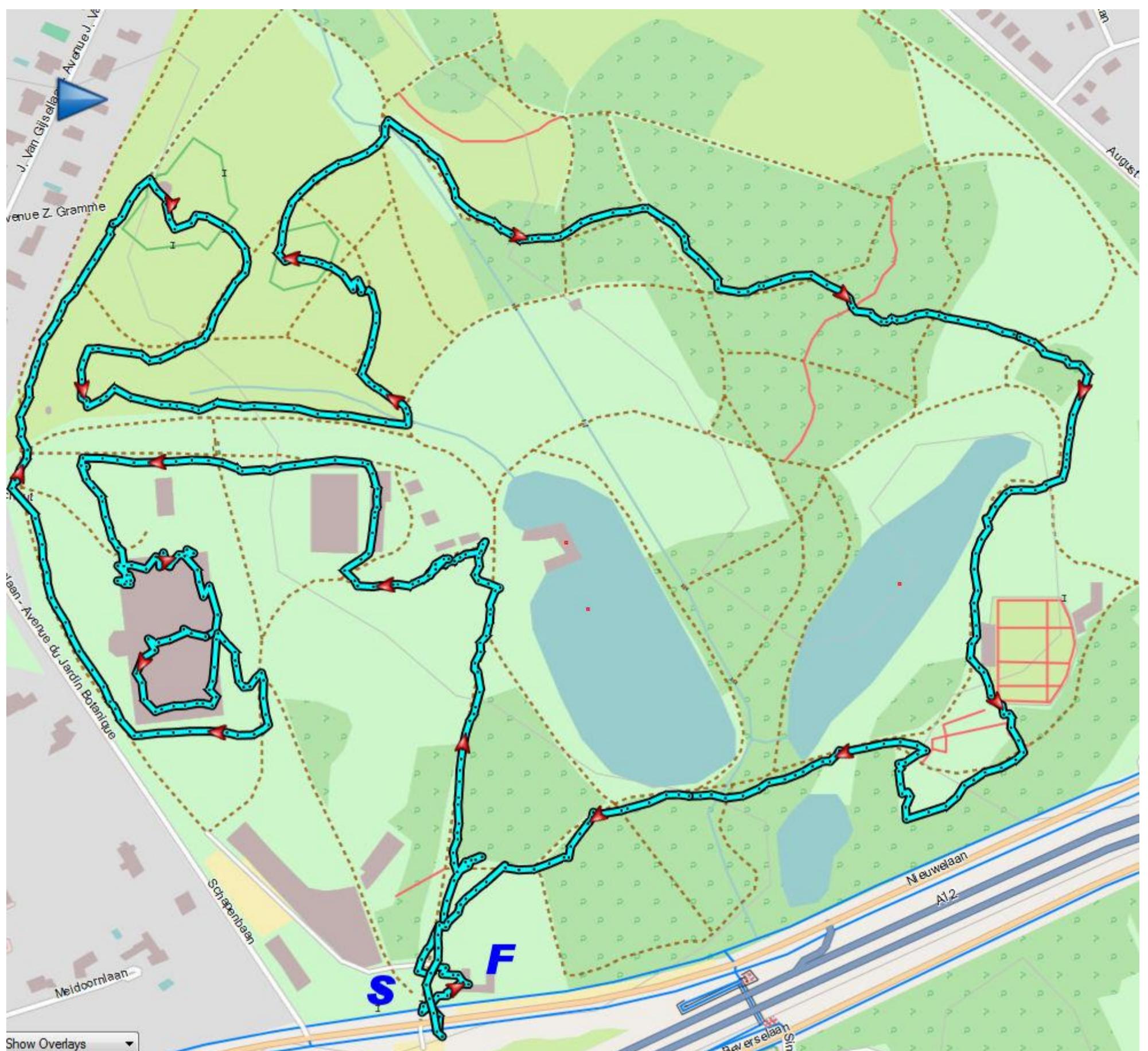

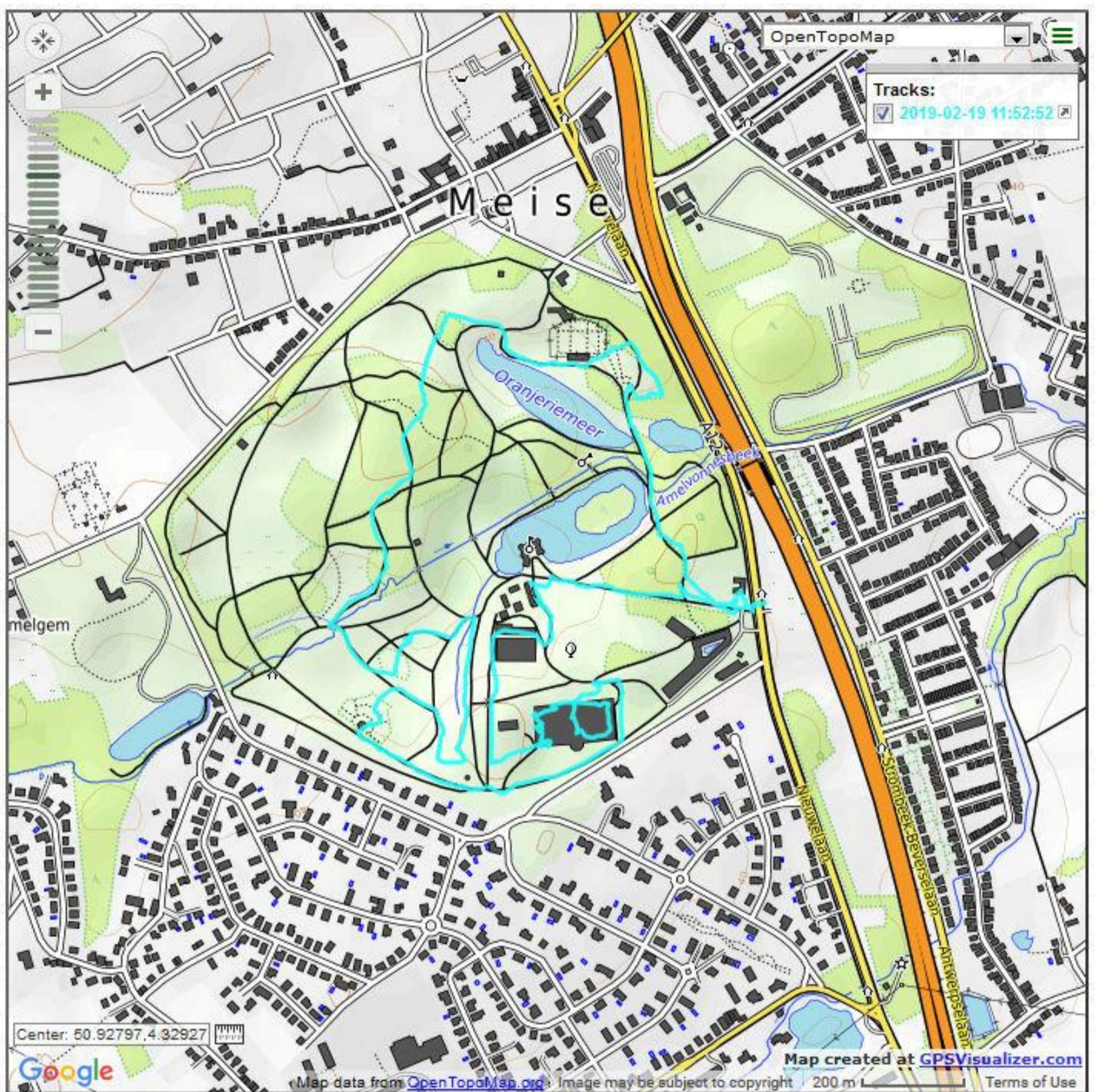
Welkom op onze winterwandeling, ook nu valt er in de tuin heel wat te beleven. Sommige planten zetten net in dit barre seizoen hun beste beenje voor. Er zijn talrijke planten die nu bloeien. Verwacht geen explosie van kleuren, net als de winter zelf is de winterbloei van een subtile en ingetogen schoonheid. Winterbloei is grillig en onvoorspelbaar. Soms vriest het onverwacht en dan zijn er nauwelijks bloemen te bespeuren. Er zal echter steeds iets te zien zijn. Ook kleurrijke twijgen en stammen vallen nu extra op, ze verlenen de wintertuin een extra schoonheid. Wintergroene planten staan in de kijker. Andere planten vallen op door hun bessen of zaaddozen.

Plantentuin
Meise

Mijn gps totaal: 5.875 km

Snoeihout voor biodiversiteit

Deze 'takkenwal' bestaat uit een dubbele rij kastanjehouten palen, waartussen snoeihout gestapeld werd. Van in de prehistorie tot aan de komst van de prikkeldraad gebruikte de mens soortgelijke afsluitingen om vee of gewassen te beschermen.

Een takkenwal heeft een natuurlijke uitstraling en biedt de mogelijkheid om veel snoeiafval ter plaatse te verwerken. Voor de biodiversiteit is al dat dode hout een goede zaak. Het verhoogt de aantrekkelijkheid van de tuin voor tal van diersoorten zoals insecten, padden, egels en kleine zangvogels. Ook mossen, varens en zwammen profiteren ervan.

De Plantentuin geeft graag het goede voorbeeld door snoeihout ter plaatse te verwerken en kan hierbij op de hulp rekenen van Compostkracht, een project van o.a. de afvalintercommunale van onze regio, INCOVO.

WWW.PLANTENTUINMEISE.BE

Plantentuin Meise

Élaguer pour biodiversité

Ce mur de branches composé d'une double rangée de bois de châtaignier servait à l'époque préhistorique et jusqu'à l'avènement du fil barbelé, à protéger les cultures contre les animaux sauvages et les envahisseurs. Ces aménagements attirent de nombreuses espèces (insectes, batraciens, oiseaux...) et végétaux (mousse, fougères, champignons...). Le Jardin botanique de Meise montre cet exemple dans le cadre du projet de l'intercommunalité des déchets de la région.

Een verhaal van vier voorouders

Citrusvruchten komen vooral uit de subtropische regenwouden van Oost-Azië. Dat zie je nog in woorden als sinaasappel ('China's appel') en mandarijn (genoemd naar de Chinese schriftgeleerden).

De citrusvruchten die je bij ons in de winkel vindt, zijn terug te brengen tot vier wilde voorouders: de mandarijn, de pomelo, de papeda en de sukade-citroen. Alle andere citrusvruchten zijn kruisingen. Door een pomelo te kruisen met een mandarijn, en het resultaat opnieuw te kruisen met een mandarijn, ontstond bijvoorbeeld de sinaasappel.

La descendance de quatre ancêtres
Les agrumes poissent surtout dans les forêts subtropicales humides de l'Est asiatique. Ainsi, le mot "mandarine" (qui rappelle les érudits chinois) trahit cette origine.

A story of four ancestors
Citrus fruits mainly come from the subtropical rainforests of East Asia. The mandarin orange reminds us of this origin: its name relates to the ancient Chinese scribes.

The citrus fruits that we find in the supermarket can all be traced back to four wild ancestors: the mandarin, the pomelo, the papeda and the citron. All other citrus fruits are hybrids. For example, the orange arose by crossing a pomelo with a mandarin, and then crossing the result with a mandarin again.

Eine Geschichte von vier Ahnen
Zitrusfrüchte wachsen großteils in den subtropischen Regenwäldern Ostasiens. An Wörtern wie „Apfelsine“ (chinesischer Apfell) und „Mandarine“ (abgeleitet von chinesischen Schriftgelehrten) lässt sich das heute noch erkennen.

Die Zitrusfrüchte, die man heutzutage kaufen kann, gehen auf vier wilde Vorfahren zurück: die Mandarine, die Pomelo, die Käffernlimette und die Zitronenzitrone. Alle anderen Zitrusfrüchte sind Kreuzungen. Die Apfelsine entstand beispielsweise, indem man eine Pome洛 mit einer Mandarine kreuzte und das Ergebnis wiederum mit einer Mandarine kreuzte.

1	2	3	4
?			
6	7	8	9

1 mandarin / mandarine / mandarin / Nadorin
2 pomelo / pomelo / pomelo / Pompelmo
3 papeda / combava / papeda-kaderlimette
4 sukade / cedrat / citron / Zitronenzitrone
5 limoen / lime / lime / Laitlette
6 sinaasappel / orange / orange / Apfelsine
7 roze pompoemoer / grapefruit / grapefruit / Grapfruit
8 bittersinaasappel / bugarade / Seville orange / Bitterorange
9 citroen / citron / lemon / Zitrona

Stenen die ademen

Het eerste kwart van de geschiedenis van onze planeet was er nauwelijks zuurstof in de atmosfeer. Alleen een-cellige konden toen gedijen.

Zo'n 3,5 miljard jaar geleden begonnen sommige daarvan aan fotosynthese te doen: met behulp van zonlicht zetten ze CO₂ om in suikers. Een reactie met één zeer belangrijk bijproduct: zuurstof.

Die eencelligen heten cyanobacteriën. Ze klitten samen in kolonies, die de neiging hebben korreltjes zand en gesteente vast te houden. Daardoor ontstonden in ondiep water de steenachtige structuren die je hier ziet: stromatolieten.

Honderden miljoenen jaren lang pompten de cyanobacteriën zuurstof in de atmosfeer. Op een bepaald moment werd het niveau zo hoog dat er meercelig leven kon ontstaan. Wij en alle planten en dieren hebben ons leven dus aan cyanobacteriën te danken.

Des pierres qui respirent

Au cours du premier quart de l'histoire de notre planète, l'atmosphère contenait très peu d'oxygène. Seuls les organismes unicellulaires pouvaient prospérer.

Voici quelque 3,5 milliards d'années, certains de ces organismes ont commencé à faire de la photosynthèse, c.-à-d. à transformer du CO₂ en sucres à l'aide de la lumière du soleil. Cette réaction s'accompagne d'un sous-produit très important : l'oxygène.

Ces unicellulaires sont appelés cyanobactéries. Ils s'agglomèrent en colonies qui ont tendance à retenir des grains de sable et des pierres. C'est ainsi que se sont constituées, en eaux peu profondes, les structures rocheuses que l'on peut voir ici : les stromatolites.

Durant des centaines de millions d'années, les cyanobactéries ont injecté de l'oxygène dans l'atmosphère. À un certain moment, la teneur en oxygène est devenue telle que des organismes pluricellulaires ont pu voir le jour. Toutes les plantes et tous les animaux, humains compris, doivent donc la vie aux cyanobactéries.

Stones that breathe

There was barely any oxygen in the atmosphere in the first quarter of the history of our planet. Only single-celled organisms could thrive.

Some 3.5 billion years ago, some of these began to photosynthesize: with the help of sunlight, they converted CO₂ into sugars. A reaction with one very important by-product: oxygen.

These single-celled organisms are called cyanobacteria. They clump together in colonies, which tend to cling on to grains of sand and rocks. This resulted in the stone-like structures that you see here – stromatolites – forming in shallow water.

For hundreds of millions of years, the cyanobacteria pumped oxygen into the atmosphere. At a certain point, the level became so high that the conditions were right for multi-cellular organisms to exist. So, we and all the plants and animals owe our lives to cyanobacteria.

Atmende Steine

Im ersten Viertel der Geschichte unseres Planeten erschien, dessen Atmosphäre kaum Sauerstoff. Dadurch konnten damals nur einzellige Lebewesen gedeihen.

Vor rund 3,5 Milliarden Jahren begannen einige davon Photosynthese zu betreiben. Sie wandelten CO₂ mit Hilfe von Sonnenlicht in Zucker um. Aus dieser Reaktion ging ein sehr wichtiges Nebenprodukt hervor - Sauerstoff.

Man nennt diese Einzeller Cyanobakterien. Sie klumpen sich zu Kolonien zusammen, in die regelmäßig auch Sandkörner und kleine Steine eingeschlossen werden. Dadurch entstanden in flachem Wasser die hier gezeigten steinartigen Strukturen: Stromatolithe.

Hunderte Millionen Jahre lang pumpten Cyanobakterien Sauerstoff in die Atmosphäre, bis der O₂-Gehalt irgendwann ausreichte, um mehrzelliges Leben erlauben zu lassen. Wir, aber auch alle Pflanzen und Tiere, haben unser Leben folglich den Cyanobakterien zu verdanken.

